

פואד רפקה: צוואה

לך הם מיתרי

והד נגוניקם בערבות
שם-שם פני המלה
בתוך חוטי האבן המנממת יצמחו
מאחורי חזמת האפולילית.

לך צריחי וכל אשר שוררתי שם
לשמי עלעל,
לך דברי-נאמני,
שירי לצפירים העצבות.

אף זאת לך:
חרכי שמדי הפלה,
רעי.

שרשים מתים

בהגיע הלום העונה הגדולה
בוא יבוא מענג נדח
וקסותו עשבים ושרדות
קאזהב, שתי עיניו
בין עונות לבין ארץ תרות.

קאן אנהנו בונים, גשרים נציב
לכוכב החדש
ונצפה בבאים
מתוך סדק ירק
שבסוף הימים

אך הלא אבקמות בלב שרשים.